

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.193/2012/6.

A másodfokú bíróság 2012. év november hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott és társa ellen indult pótmagánvádas büntetőügyben az elsőfokú bíróság 2010. február hó 25. napján kelt ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a bántalmazás hivatalos eljárásban büntett helyes jogszabályi megjelölése a Btk. 226. §-a.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság 2010. február hó 25. napján kelt ítéletében I.r. és II.r. vádlottakat bűnösnek mondta, a Btk. 228. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntetében, mint társtetteseket és a Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntetében, mint társtetteseket. Ezért I.r. vádlottat halmazati büntetésül 360, II.r. vádlottat halmazati büntetésül 420 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét mindkettejük tekintetében 400 forintban állapította meg. A pénzbüntetés teljes összegét I.r. vádlott tekintetében 144.000 forint, II.r. vádlott esetében 168.000 forintban állapította meg, melyet meg nem fizetés esetén napi tételenként egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselése felől is.

A másodfokú bíróság 2011. szeptember hó 14. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. I.r. és II.r. vádlottak főbüntetését 6 - 6 hónap börtönre súlyosította, II.r. vádlottat mellékbüntetésül 1 év közügyektől eltiltásra is ítélte. Az I.r. vádlottal szemben a büntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, illetve e vádlottat előzetes mentesítésben részesítette. Rendelkezett a másodfokú bíróság a II.r. vádlottal szemben korábban végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése felől is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A jogerős ügydöntő határozattal szemben a védő, és a Legfőbb Ügyészség nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

A harmadfokú bíróság 2012. május hó 15. napján kelt végzésével a másodfokú bíróság ítéletét az I.r. és II.r. terheltek tekintetében hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A harmadfokú bíróság a hivatkozott végzésében a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezéssel érintett másodfokú eljárása tekintetében az alábbiakat állapította meg. A pótmagánvádló csatlakozott a jogi képviselő által benyújtott fellebbezéshez azt, mintegy magáénak elismerve kérte az ítélet megváltoztatását. Erre azonban törvényes lehetősége nem volt, ugyanis a jogi képviselő önálló perorvoslati nyilatkozata „ex tunc” semmis, következésképpen fogalmilag kizárt, hogy ezt a pótmagánvádló - a személyében fenntartott perorvoslati határidő letelte után - saját perorvoslati nyilatkozataként elismerje.

A jogi képviselő fellebbezése annak elutasítása nélkül is, a törvénynél fogva - bejelentésének napjától - nem joghatályos „de jure” nem létező perjogi esemény, így az ezt követő és erre épülő eljárási cselekmények is törvénysértőek,

következésképpen a pótmagánvádló utólagos - 2011. szeptember hó 14-én tett - nyilatkozata eljárásjogilag már érdektelen.

A harmadfokú bíróság a határozatában azt is kifejtette, hogy a pótmagánvádló jogi képviselőjének nincs önálló fellebbezési joga a pótmagánvádas eljárásban. A jogi képviselő arra jogosult, hogy a pótmagánvádlót megillető jogorvoslati nyilatkozatokat és indítványokat előterjessze akkor, ha a pótmagánvádló nincs jelen.

A pótmagánvádló ügyvédi képviselete - a Be. 56.§ (4) bekezdése alapján a törvényben meghatározott kivétellel - kötelező, tehát a pótmagánvádló jogait képviselője útján gyakorolja. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen azonban a Be. 324.§ (1) bekezdésének c) pontja kizárólag a pótmagánvádlónak biztosít fellebbezési jogot, pótmagánvádló jogi képviselőjét a fellebbezésre jogosultak között a Be. nem sorolja fel. A pótmagánvád érvényesítésével együttjáró jogok tehát a pótmagánvádlót illetik meg, ezért ha a pótmagánvádló jelen van a tárgyaláson és a képviselőjétől eltérő indítványt tesz, a pótmagánvádló indítványa az irányadó (LB.4/2007. BK. vélemény), a kúriai határozat továbbá rögzíti, hogy a fellebbezés esetében azonban sajátos a helyzet, ugyanis amennyiben a pótmagánvádló már nyilatkozott, a jogi képviselő a fellebbezését, mint nem jogosulttól származót el kell utasítani. Következik ez abból, hogy a tárgyaláson (nyilvános ülésen) a jogorvoslati nyilatkozat megtételére kizárólag a jelenlévő pótmagánvádlót kell felhívni, a képviselőt nem.

A jogi képviselő az ügy érdekét érintő indítványokat nem saját, hanem a pótmagánvádló akaratát, szándékát tolmácsolva teszi meg, voltaképpen pusztán jogi szakismeretét érvényesíti a büntetőeljárás zavartalan, szakszerű és jogilag megalapozott működése érdekében.

A pótmagánvádló a jogait a jogi képviselője útján gyakorolhatja, következésképpen a jogi képviselője saját nevében nem jogosult eljárni (5/2009.BJE határozat).

A harmadfokú bíróság a végzésében rögzítette, hogy erre figyelemmel a büntetések súlyosításának eljárásjogi alapja nem volt a másodfokú eljárásban, amelyből következően a terheltek terhére bejelentett perorvoslati nyilatkozat hiányában, a Be. 354.§ (1) bekezdésében a súlyosítási tilalom megsértése okán a büntetések súlyosítása törvénysértő. Ez a törvénysértés azonban a felülvizsgálati eljárás keretében nem orvosolható, a törvénynek megfelelő határozat csak a megismételt eljárás során hozható. Ekként a harmadfokú bíróság a felülvizsgálati eljárásban a megtámadott másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új másodfokú eljárás lefolytatására utasította.

A másodfokú bíróság a Be. 406.§-a szerinti megismételt másodfokú bírósági eljárásban, a 2012. november hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen hozott végzésével a Be.324.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a Be. 341.§ (1) és a Be. 359.§ (1) bekezdésére tekintettel, figyelembe véve a 90/2010. BKv. III/7. pontjában kifejtetteket, a pótmagánvádló jogi képviselőjének fellebbezését, mint nem jogosulttól származót elutasította, e végzés ellen a fellebbezést kizárta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a pótmagánvádló jogi képviselője a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott 3 napos határidőn belül, kizárólag a saját nevében terjesztett elő a vádlottak terhére súlyosítás érdekében perorvoslati nyilatkozatot. A fellebbezést elutasító végzésben hivatkozott törvényhelyek és az azokat értelmező kollégiumi vélemény alapján a pótmagánvádló jogi képviselőjének önálló fellebbezési joga a pótmagánvádas eljárásban nincs.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak védője az elsőfokú ítélettel szemben a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlottak felmentéséért, egyben a kizárást megtagadó végzés ellen is jogorvoslatot terjesztett elő a kérelemben írt indokokra tekintettel.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a megismételt másodfokú bírósági eljárásban a Be.348.§ (1) bekezdése alapján kizárólag a védelmi perorvoslatok

folytán bírálta felül a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást.

A megismételt másodfokú bírósági eljárásban megtartott nyilvános ülésen a II.r. vádlott nyilatkozott a személyi körülményeiben bekövetkező változásokról.

Az I.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartva a nyilvános ülésen hangsúlyozta, hogy a védenca bűncselekményt nem követett el, mert a jogszabályok betartásával járt el. Továbbá kiemelte, hogy az I.r. vádlott nem volt tisztában azzal, hogy bűncselekményt valósít meg, így tudata nem fogta át cselekménye jogellenes jellegét. Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást nem támadva az I.r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője felszólalásában a fellebbezését fenntartva csatlakozott az I.r. vádlott védőjének előadásához. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárást mindvégig prekonceptió jellemezte, ugyanis az elsőfokú bíró a tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint is utalt a szignalizáció lehetőségére. Úgy nyilatkozott, hogy védenca a cselekménye társadalomra veszélyes jellegét nem ismerte fel, mert azt fel sem ismerhette, ezért a mindkét hivatali bűncselekmény megvalósulásához nélkülözhetetlen szándékosság hiánya okán az ellene emelt vádak alól őt fel kell menteni. Így elsősorban az alanyi oldal hiányára figyelemmel a II.r. vádlott felmentésére tett indítványt.

A pótmagánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy mivel a pótmagánvádló jogi képviselőjének súlyosításra irányuló fellebbezése elutasításra került, ezt tudomásul véve arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy az elsőfokú bírósági eljárást az eljáró bíró elfogultsága jellemezte. Az I.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy intézkedése

jogszerű és szakszerű volt az eljárás megszüntetésére kellett volna, hogy sor kerüljön.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán továbbra is fenntartotta, hogy jogoszerűen és szakszerűen intézkedett a sértettel szemben.

A védelmi fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A vádlottak és a védőik hivatkozásával szemben alaptalan az elsőfokú bíróság tanácselnöke ellen bejelentett kizárási indítvány, így megállapítható, hogy az elsőfokú eljárásban és az elsőfokú ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró nem vett részt. (Be. 373.§ (1) bekezdés II. b) pont)

A vádlottak és védőik azt sérelmezték, hogy az elsőfokon eljáró bíróság tanácselnöke a bizonyítási eljárás során annak befejezése előtt már jelezte, hogy az ügy kimenetelétől függetlenül akár bűnösséget kimondó, akár felmentő rendelkezést hoz a bíróság a Be. 63/A § (1) és (2) bekezdésében meghatározott szignalizációs kötelezettségének eleget fog tenni. A tanács elnökének ezen tájékoztatását az elsőfokú iratok 13. alszámú tjkv. 65. oldala tartalmazza.

Ugyanakkor ez a jegyzőkönyv nem tartalmaz olyan az eljáró bíró által előadottakat, amelyekre az I.r. vádlott a megismételt másodfokú bírósági eljárásban az utolsó szó jogán hivatkozott. Az elsőfokú eljárás során sem az I.r. vádlott, sem más az eljárásban résztvevő személy a Be. 254.§ (1) bekezdése alapján nem indítványozta a tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítését vagy kijavítását. Erre figyelemmel nem állapítható meg, hogy a I.r. vádlott által sérelmezett kijelentés is elhangzott volna a bírósági tárgyaláson.

Az ugyanakkor rögzíthető, hogy az első fokon eljáró bíróság tanácsának elnöke a Be. 63./A.§ (1) és (2) bekezdésében meghatározott hivatali kötelességének teljesítéséről tájékoztatta a tárgyaláson résztvevőket. A fenti törvényhely (1) bekezdése szerint, ha ez szükséges az eljárás folyamán a szignalizációra haladéktalanul sort kell keríteni, így nem kifogásolható, hogy a bizonyítási eljárás befejezését megelőzően erre nézve az eljáró bíró tájékoztatást adott.

A tanács elnökének bejelentése nem minősül olyan kijelentésnek, amely a Be. 21.§ (1) bekezdés e) pontjára biztosított volna törvényes hivatkozási alapot. Nem megalapozott ezért az ezt sérelmező védői fellebbezés sem.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor nem látta okát a vádindítvány Be. 231.§ (2) bekezdése alapján történő elutasításának. A vád tárgyává tett cselekmények hivatali bűncselekményeknek minősülnek, azonban úgy a jogellenes fogvatartás, mint a bántalmazás hivatalos eljárásban büntette esetén a pótmagánvádló perbeli legitimációja nem hiányzik.

A fenti két közvérdra üldözendő bűncselekménynek a sértett egyúttal anyagi jogi értelemben a passzív alanya is.

Így a szintén hivatali bűncselekménynek minősülő hivatali visszaélés büntetével szemben a Btk. 226.§ -ába ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és a Btk. 228.§ (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntette esetében a pótmagánvádlói fellépés törvényi lehetősége nem kizárt. Ezt az álláspontot támasztja alá a Legfelsőbb Bíróság 90/2010. BKv.II.1.pontja, továbbá a BH.2012/31. számú eseti döntése is.

Az ítéleti tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének. A bizonyítási eljárás során meghallgatta mindazokat a személyeket, akik a vádlottak által fogatosított intézkedés során jelen voltak, illetve arról tudomással bírtak. Helyesen járt el akkor is amikor az 5/2009. BJE határozat rendelkezéseinek szem előtt tartásával tanúként hallgatta ki

a pótmagánvádlót. Az eljárási cselekmény megfelelt a Bkv.90.III.4.3.-4. pontjában írtaknak is.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást megalapozottan a Be. 351.§ (2) bekezdés a)-d) pontjában írt hibáktól mentesen állapította meg, az ítéleti tényállás csupán a személyi részben szorul - a megismételt másodfokú bírósági eljárás során tartott nyilvános ülésen elhangzottak alapján - az alábbi kiegészítésre.

- a II.r. vádlott szolgálati jogviszonyát 2011. október hó 21-én megszüntették a rendőrségen, és azóta gépkocsivezetőként dolgozik, keresete havi 70.000 ft.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a megismételt másodfokú bírósági eljárásban a védelem részéről az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást támadás nem érte. Az I.r. és a II.r. vádlottak az eljárás folyamán az elsőfokú ítéleti tényállás alapjául szolgáló tényeket érdemben nem vitatták csupán abból más következtetést vontak le.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett az indokolási kötelezettségének is, és irathú indokát adta az általa megállapított történeti tényállásnak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás a Be. 351.§. (1) bekezdése alapján irányadó volt a megismételt másodfokú bírósági eljárásban.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból helyesen következtetett az I.r. és a II.r. vádlottak bűnösségére, a cselekményeik minősítése is törvényes azzal, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. szerint a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetnének jogszabályi megjelölése helyesen a Btk. 226.§-a.

Az irányadó tényállás szerint a súlykorlátozásra vonatkozó előírás megsértése miatt - amelyet a sértett vitatott - a II.r. vádlott elkérte, majd átvette a sértett iratait. Ezt követően az I.r. vádlott immár az intézkedést vette át a kollégájától, közölte a sértettel, hogy mivel nem fogadta el a helyszíni bírságolás lehetőségét feljelentést

tesz ellene. A vádlottak a sértett iratait magukkal vitték a gépkocsijukhoz. A sértett pár perc múlva kiszállt a tehergépkocsijából a vádlottakhoz ment és számon kérte az intézkedés elhúzódsát. Ez alatt mobiltelefonon keresték a sértettet, aki fogadta a hívást. A beszélgetés közben a vádlottaknak hátat fordítva pár lépés távolságra eltávolódott tőlük. A vádlottak ezt észelve a sértett karjait két kézzel megragadták hátra csavarták, majd földre vitték a sértettet, ahol kezeit hátra bilincseltek. A vádlottak ezt követően a sértettet több mint 2 órán keresztül a gépjárműve mellett a nagy nyári melegben a napon, illetve az idő előre haladtával az árnyékban megbilincselve tartották, és még azt a kérését is elutasították, hogy a kezén lévő bilincset meglazítsák.

Megállapítható, hogy a sértett bár elkövette a 218/1999 (XII.28.) Korm. rendelet 54.§-ában szabályozott közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértését, azonban - ahogyan erre az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában (13. oldal) helyesen hivatkozott - nem követte el az előbbi jogszabályhely 40/A.§-ában szabályozott jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését.

A Be. 10. §-ára is figyelemmel e körben nincs jelentősége annak, hogy a szabálysértési eljárást bizonyítottság hiányában szüntette meg a városi bíróság. E határozat ugyanis nem köti a büntető perben eljáró bíróságokat. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján pedig nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sértett nem követte el ezt a szabálysértést.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállásból egyértelmű, - a nyomozás során eljáró ügyészi állásfoglalással szemben - hogy a sértett azon magatartása, amellyel a vele szemben közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértése miatt fogatosított eljárás során az érkező hívást fogadta, telefonálni kezdett és ekkor pár lépés távolságra eltávolodott a vádlottaktól nem valósított meg sem szabálysértést, sem a rendőri intézkedés alapjául szolgáló bűncselekményt.

A sértett e magatartása nyilvánvalóan nem minősülhet a vádlottak által hivatkozott szabálysértési eljárás folytatásának alapjául, hiszen a vádlott nem a súlykorlátozással érintett tehergépkocsi irányába indult azért, hogy abba beszállva a szabálysértést tovább folytassa. A sértetti magatartás - a telefonás, a rendőröktől történő pár lépésre eltávolódás - szintén nem valósított meg - ilyenre a vádlottak sem hivatkoztak érdemben - újabb elzárással sújtható és a sértett előállítását megalapozó szabálysértést. A sértett ténybelileg a vádlottak által sem vitatott módon nem gyakorolt ellenszegülést, nem tanúsított ellenállást a rendőri intézkedéssel szemben. Az intézkedő rendőrökkel nem szállt szembe, az ő személyes iratait birtokló rendőröktől csak pár lépés távolságra ment el a telefonbeszélgetés lefolytatása érdekében.

A vádlottak magatartásukkal nem csak az elsőfokú bíróság által helyesen idézett 1994. évi XXXIV. tv. (Rtv.) rendelkezéseit, hanem a rendőrségi szolgálati szabályzatról szóló 3/1995. (III.1.) BM rendelet 54.§ (1) bekezdés a-d) pontjában írtakat is megszegték. A fenti jogszabályokra figyelemmel normatív felhatalmazás hiányában, az irányadó jogszabályokkal ellentétben bántalmazták és tartották fogva, közösen egymással szándékegységben a sértettet.

A védői érvelésre figyelemmel a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alanyi oldali bűnösség (szándékosság), hiányára történő hivatkozás teljes mértékben alaptalan. A vádlottak az eljárás során maguk sem hivatkoztak olyan jogi rendelkezésre, amely alapján a Btk. 27.§ (2) bekezdésére is figyelemmel alapos okuk lehetett volna az irányadó jogi rendelkezések vonatkozásában a társadalomra veszélyességben való tévedésre. A helyesen rögzített történeti tényállás adatai szerint a sértett az intézkedés során végrehajtott telefonálásakor egyáltalán nem tanúsított olyan magatartást, amelyet a rendőr vádlottak tévedésből a később végrehajtott „intézkedésük” jogszerű alapjának tekinthettek volna.

A cselekmények jogi minősítésénél az elsőfokú bíróság az elsőfokú ítélet 10. oldalán helyesen rögzítette, hogy a sértett 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el, bár ez nem képezte a vád tárgyát.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a Btk. 226.§-ba ütköző és a szerint minősülő bántalmazás hivatalos eljárásban büntette esetében a tettleges bántalmazás következtében a törvényi tényállás megvalósulásához nem szükséges, hogy a sértetten bármilyen testi sérülés keletkezzen. E hivatali bűncselekmény tényállásszerű a sértett testének támadó jellegű, testi sértés okozására nem irányuló szándékos érintésével is. A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette megvalósulásához az alanyi oldalon testi sértés okozására irányuló szándék sem szükséges. Így a vádlottak fenti magatartása maradéktalanul kimerítette a törvényi tényállást.

A vádlottak eljárása lényegében megfelel a BH.1997/517. számú eseti döntésben meghatározott szempontoknak, így a büntetőjogi felelősségük az irányadó bírói gyakorlat fényében sem kétséges, teljesen egyértelmű. A fenti eseti döntés szerint a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége megvalósul, ha a szolgálatban lévő rendőr a közlekedési szabálysértést megvalósító azt a személyt, aki jogszerű intézkedéssel szemben sem aktív sem passzív ellenállást nem tanúsított a gépkocsijából kirángatja, a kezét hátra bilincseli és őt tettlegesen bántalmazza.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlottak cselekményét a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetével valóságos anyagi heterogén bűnhalmazatban a Btk. 228. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő jogellenes fogvatartás büntettének is. Az I.r. és a II.r vádlottak közösen véghez vitt magatartásukkal egymással szándékegységben, jogszabályi indok hiányában bilincselték meg a sértettet és őt így több órán át személyi szabadságától megfosztották.

Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen vette számba az I.r. és a II.r vádlottak esetében a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket. Ugyanakkor a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az I.r. vádlott esetében a büntetlen előélet enyhítő körülményként való értékelésének jelentősége egyáltalán nincs, mivel az a rendőri szolgálati viszony létesítésének előfeltétele. A megismételt

másodfokú bírósági eljárásban lefolytatott nyilvános ülésen rögzített adatok alapján a II.r. vádlott esetében további enyhítő körülmény, hogy az alapeljárásban megállapított bűnösségére figyelemmel a rendőrségnél a szolgálati viszonyát megszüntették.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 87.§ (1) és (2) bekezdés e) pontja alapján az enyhítő szakasz kimerítő alkalmazásával szabott ki a vádlottakkal szemben a Btk. 51.§-a szerint pénzbüntetést.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés a Btk. 37.§-ra, valamint a Btk. 83.§-ában meghatározott büntetés kiszabási elvekre figyelemmel súlytalan, törvénysértően enyhe.

A bűncselekmény elkövetésekor a rendőrséggel szolgálati viszonyban álló rendőr vádlottak hivatásukból eredő jogaikkal súlyosan visszaélve, kitartó szándékkal, egymással valóságos bűnhalmazatban álló hivatali bűncselekményeket valósítottak meg.

Olyan személyek követtek el bűncselekményt, akiknek hivatali kötelessége lett volna azok üldözése a bűncselekményt elkövető személyek felelősségre vonásának biztosítása.

Cselekményeik társadalomra veszélyességét továbbá fokozta, hogy mindkét bűncselekményt társtettesi elkövetői alakzatban, míg a II.r. vádlott korábbi szándékos igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. Erre figyelemmel az anyagi jogi rendelkezések alapján feltétlenül szükséges lett volna a büntetési célok elérése érdekében mindkét vádlottal szemben a kiszabott büntetés jelentős súlyosítása. Ugyanakkor súlyosításra irányuló fellebbezés hiányában erre a megismételt másodfokú bírósági eljárásban a másodfokú bíróságnak nem volt törvényi lehetősége.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a rendelkező részben megjelölt pontosítással - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év november hó 15. napján

Dr. Czine Ágnes
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos
előadó bíró

Zolyóminé dr. Törő Erzsébet
bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság végzése folytán 2012. év november hó 15. napján jogerőre emelkedett és mindkét vádlott tekintetében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. november hó 15.

dr. Czine Ágnes
a tanács elnöke